

Nd.

532. Frumvarp til laga

[90. mál]

um breyting á lögum nr. 33 29. maí 1958, um útflutningssjóð o. fl.

(Eftir 3. umr. í Ed.)

1. gr.

6. gr. laganna orðist svo:

Ríkisstjórnin getur ákveðið, að útflutningssjóður greiði vinnslustöðvum sérstakar bætur á smáfisk, á tiltekna fisktegundir, á fisk veiddan á vissum tímum árs og á fisk, sem fer í tiltekna vinnslu. Bætur þessar skal miða við ákveðna upphæð á hvert kg af fiski, sem vinnslustöð tekur á móti.

Ríkisstjórnin getur ákveðið, að sérstakar bætur skuli greiddar bátum, togurum og vinnslustöðvum á hvert kg fisks, sem framleitt er frá 1. til 31. janúar 1959. Bætur þessar skulu svara til þeirrar hækkunar á rekstrarkostnaði báta, togara og vinnslustöðva, sem af því leiðir, að kaupgjald og skiptaverð á fiski til bátasjómanna er í janúarmánuði 1959 miðað við kaupgreiðsluvísitölu 202, en ekki kaupgreiðsluvísitölu 175, sem er sú kaupgreiðsluvísitala, sem skiptaverð á fiski til bátasjómanna og aflaverðlaun togarasjómanna skal miðast við frá 1. febr. 1959, sbr. 9. gr. laga nr. 1 30. jan. 1959.

Ríkisstjórnin getur ákveðið, að útflutningssjóður greiði niður verð á beitu.

2. gr.

8. gr. laganna orðist svo:

Á hverju 12 mánaða tímabili frá 1. september 1958 skal greiða bætur á fob-verð útfluttra landbúnaðarafurða, er séu hlutfallslega jafnháar þeim útflutningsbótum, sem greiddar eru í heild á afurðir bátaflotans af þorskveiðum á næsta almanaksári samkvæmt þessum lögum. Skal reiknuð hundraðstala bóta á bátafiskafurðir hvers almanaksárs frá ársbyrjun 1959 gilda við ákvörðun bóta á ull og mjólkurafurðir útfluttar á hverju 12 mánaða tímabili frá 1. september 1958, en hvað snertir aðrar útfluttar landbúnaðarafurðir skal nefnd árleg hundraðstala gilda við ákvörðun útflutningsbóta á landbúnaðarvöruframleiðslu hvers 12 mánaða tímabils frá 1. september 1958.

Hagstofan reiknar bætur þær, er greiddar skulu á útfluttar landbúnaðarafurðir samkvæmt ákvæðum 1. málsg. þessarar greinar.

Bætur á útfluttar landbúnaðarafurðir samkvæmt 1. málsg. þessarar greinar skulu greiddar framleiðsluráði landbúnaðarins, og ráðstafar það bótafénu til verðbóta á þær landbúnaðarafurðir, sem eru í verðlagsgrundvelli landbúnaðarvara og seldar eru á lægra verði erlendis en nemur söluverði þeirra innanlands.

3. gr.

11. gr. laganna orðist svo:

Ríkisstjórninni er heimilt að ákveða, að útflutningssjóður greiði váttryggingariðgjöld fiskibáta (sjóváttryggingu og bráðafúatryggingu). Skal greiða fullt ársiðgjald, ef úthaldstími bátsins á árinu er 9 mánuðir eða lengri. Sé úthaldstíminn skemmri, lækkar iðgjaldsgreiðslan hlutfallslega. Greiðslur váttryggingariðgjalda skulu aldrei nema hærri upphæð en svarar því nettó-iðgjaldi, sem bátseiganda ber að greiða, eftir að „ristorno“ hefur verið dregin frá brúttó-iðgjaldi.

Ríkisstjórnin getur sett nánari fyrirmæli um allt, er lýtur að framkvæmd 1.—10. gr. laga þessara, þar á meðal um sönnunargögn fyrir gjaldkræfum greiðslum úr útflutningssjóði, valdsvið sjóðstjórnar og endurskoðun reikninga sjóðsins. Í samráði við Seðlabankann, gjaldeyrisbankana og stjórn útflutningssjóðs getur ríkisstjórnin ákveðið, að greiðsla útflutningsbóta, er nemi 55% á fob-verðmæti útfluttra

vara, fari fram í bönkum, þegar gjaldeyri fyrir vörunum er skilað, en útflutnings-
sjóður greiði eftirstöðvar bótanna. Þá er ríkisstjórninni heimilt að ákveða, að bót-
um samkvæmt 3. gr. skuli skipt á milli útvegsmanna og vinnslustöðva, og einnig
getur hún falið samtökum útvegsmanna og útflytjenda að annast ákveðna þætti í
sambandi við framkvæmd laganna.

4. gr.

1. málsg. 44. gr. laganna orðist svo:

Ríkisstjórninni er heimilt að innheimta sérstakt gjald af innfluttum bifreiðum
og bifhjólum. Má gjald þetta nema allt að 250% af fob-verði hvernar bifreiðar eða
bifhjóls, þegar innflutningsskrifstofan úthlutar gjaldeyri til kaupanna, þó má gjaldið
ekki vera nema allt að 160%, þegar úthlutað er gjaldeyri til kaupa á bifreiðum
fyrir atvinnubifreiðarstjóra og lækna. Gjaldið má nema allt að 300% af fob-verðinu,
þegar bifreiðin eða bifhjólið er flutt inn án þess, að gjaldeyri sé úthlutað. Inn-
flutningsskrifstofan innheimtir gjaldið.

Innflutningsskrifstofan skal á árinu 1959 veita 100 innflutnings- og gjald-
eyrisleyfi til atvinnubifreiðarstjóra, enn fremur allt að 100 innflutningsleyfum
fyrir bifreiðum þeirra, er með vinnusamningum hafa gjaldeyristekjur, og allt að
100 innflutnings- og gjaldeyrisleyfum til báta- og togarasjómannanna, gegn 250%
gjaldi samkvæmt 1. málsg.

5. gr.

Hinar árlegu greiðslur útflutningssjóðs til ríkissjóðs, er um ræðir í 48. gr. lag-
anna, skulu falla niður frá 1. janúar 1959.

6. gr.

49. gr. laganna orðist svo:

Ríkisstjórninni er heimilt að verja fé til niðurgreiðslu vöruverðs. Frá 1. janúar
1958 skal útflutningssjóður standa straum af slíkri niðurgreiðslu, en ríkissjóður
endurgreiði útflutningssjóði slíkar niðurgreiðslur eftir því, sem fé er til þess veitt
á fjárlögum hverju sinni.

7. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.